

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς δς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κ τώ φράγκα είναι μόνο.
Για τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στο χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Μαΐου ένδεκάτη,
άδειασε τό Παλάτι.

Πενήντα δύο και πεντακόσα,
του ποδογύρου παρλάρ' ή γλώσσα.

Στίχοι, που πέφτουν βροχηδόν μέ μίαν νέαν έπωδόν.

Τό μαύρο μου καστόρι φορώντας τό στραβό
για τών ύποψηφίων τάρχοντικά τραβώ.
Ένας σάν νυσταγμένος σε μιά γωνιά σκαλίζει
τούς νέους καταλόγους του Δήμου 'Αθηναίων,
έκείνος χασμουρείεται και τούτος ρουχαλίζει
και μιá φωνή μου λέει «νύστα και τών γονέων.»

Τής εκλογής ήμέρα μεγάλη ξεμερόνει
κι' 'Αγκυρα δέν άκούω, δέν άντηχεί Κορδόνι.
'Ανάλατα και κρύα διαβαίνουν γεγονότα,
ή Κορδοκαλούμπα δέν βρέμεται σάν πρώτα,
και μήτε όρξ κουμπούρα και ρόπαλον γενναϊόν,
και μιá φωνή μου λέει «νέκρα και τών γονέων.»

'Απλώνει τής άρίδες καθείς τεμπελχανάς
κι' έγώ πρός όλους όρξιν σπουδαίαν έξαγγέλλω,
κάν ό Κανάρης θάβγη, κάν ό Καλλιφρονάς,
κάν ό τρανός Δραγούμης μέ τό 'ψηλό καπέλο,
κάν ή μυρτιά του Ράλλη, τό σύμβολον τό νέον,
άκούς παντού νά λένε «ξέρα και τών γονέων.»

Για τούς ύποψηφίους ό κόσμος δέν χαλά,
για τούτους βουθαμάρα σε κάθε μιχαλά,

κι' ό μέγας Κορδονίδης 'στην Κηφισιά πηγαίνει
κι' εκεί τας άπαιτήσεις τών δανειστών προσμένει,
τόν Βόρειον μαστιζών και τούτον άναπνέων,
και μιá φωνή μου λέει «φρέσκο και τών γονέων.»

'Εκει ζωογονείται μέ στόμα κεχηνός
γελών δι' άντιπάλους και δανειστάς κοπρίτας,
μά κι' ό Σκουζές μέ πέναις από πτερά χηνός
στέλλει διακοινώσεις 'στην Πόλι για τους Κρήτας
πρός δόξαν τών Μινίστρων και τών καπετανέων,
και μιá φωνή μου λέει «πένα και τών γονέων.»

'Απέξω 'στό Παλάτι μονάχος σουλατσάρω
κι' όλοι μου λέν πώς 'πήγαν 'στη Μόσχα για τον Τσάρο,
κι' ό Βασιλεύς μονάχος άπέμειν 'έδω πέρα
μέ δύναμιν νά όράση χιλίων σπουτανέων,
μά 'στους Κορφους έπήγε ν' άλλαξη τον άέρα,
και μιá φωνή μου λέει «ζεύκι και τών γονέων.»

Καλό σου κατευόδιο κι' εκεί 'στό Μόν Ρε πόν
όσο 'μπορέσης μείνε.
τήν πόρτα τής Συνόδου τής Τεράς κτύπώ,
μέσα κανείς δέν είναι,
κι' ή πόρτα δέν άνοίγει σ' έμέ τον κεχηναϊόν
και μιá φωνή μου λέει «βούδα και τών γονέων.»

Θάρρώστηκε και πάλιν με νόσους Αύλικας
κανέναι θεοφόρος και φαρδομανικῆς,
ἐγὼ δὲ τῆς Τριάδος ὕμνων τὸ τριλαμπές
κι' ἕνα σταυρὸν βυστάζων καθὼς τὸν Κυρηνάιον,
τῶν φαρδομανικῶν γερκίρω τῆς πομπῆς
καὶ μιὰ φωνὴ φωνάζει «πίστις καὶ τῶν γονέων.»

Μοῦ λένε πῶς κι' ὁ ρέκτης Διάδοχος τοῦ Θρόνου,
ὁ μιμητὴς καὶ λάτρης τροπαίων παλαιῶν,
ἐν σχέδιον ἐσκέφθη ἐντός ὀλίγου χρόνου
περὶ μελλούσης φέστας Ἀγώνων εὐκλειῶν,
ὅπου θὰ γίνῃ ἡ γῆ μας κοιλὰς τῶν Χαναναίων,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «πνεῦμα καὶ τῶν γονέων.»

Κυττάζω κορδωμένο με τρόπαια 'στοὺς ὄμους
κάθε κατσικοκλέφτη,
βλέπω τὸν ἕνα κι' ἄλλον νὰ πηλαλῇ 'στοὺς δρόμους
σὰν νᾶχη πίσω νέφτι,
τρέχω κι' ἐγὼ μαζί των με στῆθος μόλις πνέον
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «μουῖρα καὶ τῶν γονέων.»

Ἐμπρός καὶ 'πίσω τρέχει πυκνὸν δρομέων σμήνος
καὶ τοῦ Σταδίου λέγουν ὁ χορηγὸς ἐκεῖνος
πῶς θὰ ξαναπληρώσῃ
γιά νὰ τὸ μαρμαρώσῃ,
κι' ἀπὸ τῶν Ἀπενίνων κι' ἀπὸ τῶν Πυρρηναίων
βοᾷ κραυγὴ μεγάλη «πλούτος καὶ τῶν γονέων.»

Παρήλθε τέλος πάντων τῆς χώρας ὁ λιμός
κι' ὅλος ἐκμαρμαρύνεται τῆς δόξης ὁ βωμός,
ὅμως ἐν μέσῳ τόσο καλλιμαρμάρου πλούτου,
ποῦ χάνει κάθε ξένος βλακέντιος τὸν νοῦ του,
ἀκούω 'στὸ Ταμεῖον συχνούς κρωγμούς ὁρνέων,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «ψῶρα καὶ τῶν γονέων.»

Στεφανωμένοι τώρα με κλῆμα καὶ κιστὸν
ἀμέριμνος καθίζω παρὰ τὸν Ἰλισσόν,
κι' ἀκούω βαρυτόνους καὶ λιγυρούς βατραχούς
τὸ Σταδίου νὰ ψάλουν καὶ τοὺς ἀερομάχους,
ποῦ φέρουν ἀμαρτίας τῶν Κολοκοτρωναίων,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «δόξα καὶ τῶν γονέων.»

Βλέπω 'στὴν τόση λαύρα, βλέπω 'στὴν τόση ζέστη,
πῶς ἄρχισε μιὰ πάστρα, ποῦ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
ἀκούω πῶς κι' ὁ στόλος θὰ πάη 'στὴν Τεργέστη
νὰ παστρευτῇ ντακάπο καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ
τὰς κεφαλὰς φοβίζων πολλῶν Ὑδρῶν Λερναίων,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «πάστρα καὶ τῶν γονέων.»

Βλέπω μικρῶν μεγάλων ἀσπίλους χαρακτῆρας
Ψηλὰ νὰ μᾶς σηκώνουν,
'στὸν δρόμο τοῦ σπητιοῦ μου κυττάζ' ὁδοστρωτῆρας
τῆς πέτρας νὰ πλακώνουν,
βλέπω καὶ πτώμα σκύλου, θῦμα σκληρῶν φονέων,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «βρώμα καὶ τῶν γονέων.»

Τῆς δράσεως τὸ σφρίγος κι' αὐτὸ τὸ καλοκκίρι
λυσσὰ καὶ παραφέρει
τὴν ράτσα τῶν συγχρόνων, τοὺς ὄνους καὶ τὰς Μούσας,
ταῦτά μου ξεκουφαίνουν στριγγλίσματα γυναικῶν,
κυττάζω καὶ κυρίας πολλὰς ἐγκυμονούσας,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «δράσις καὶ τῶν γονέων.»

Δὲν ἔχω τί νὰ γράψω, δὲν ἔχω τί νὰ 'πῶ,
κι' ἐκεῖ μὲς 'στοῦ Φαλήρου τὸ μέγα Μὸν Ρεπὶ
ἴσως τὸν ἄλλον μῆνα κι' ἐγὼ νὰ χουζουρέψω
με κίνδυνον μεγάλον ἀπὸ λιανὰ νὰ ρέψω,
μὰ στίχον πιά δὲν βρίσκω ποῦ νὰ τελειῶν' εἰς νέον
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «σάχλα καὶ τῶν γονέων.»

Συνέδριον τῶν γυναικῶν τὰ μάλιστα τρομακτικόν.

(Ἡ παμφιλτάτη δέσποινα κυρία Φασουλῆ
μεγάλως εἰς τὸ σπῆτι της κυρίας προσκαλεῖ,
καὶ πρώτη χειραφέτησιν τῶν γυναικῶν γυρεύει
καὶ τέτοια ρητορεύει.)

Ἡ Φ. — Ἀγαπηταὶ κυρίαι μου, καὶ λόγια καὶ μὴ,
βεβαίως εἶν' ἐξαίρετος καὶ δι' ἐμὲ τιμὴ
τὸ νᾶλθετε 'στὸ σπῆτι μου μετὰ σπουδῆς καὶ ζήλου
νὰ δεῖξωμεν τὴν δύναμιν τοῦ κραταιοῦ μας φύλου.

Δὲν ἀγνοεῖτε βέβαια, περιφανεῖς κυρίαι,
πῶς 'πῆραν δρόμο τῶν ἀνδρῶν αἱ τόσαι φλυαρίαι,
ἐσχάτως δὲ κι' ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖνος τῆς Παρίσις
μᾶς ἔλουσε πατόκορφα με τοὺς λοιπούς ἐπίσης.

Κι' ἐκεῖνος εἶπε τὰ παλῆα καὶ τὰ συνειθισμένα,
πῶς ὀηλυκὸν φιλόλογον δὲν ἐκτιμᾷ κανένα,
κι' αὐτὸς τῆς ἰδίας ἀνοστιαῖς, ποῦ λένε κι' οἱ λοιποί,
καὶ πῶς ἡ λογιότης μας δὲν εἶναι προκοπὴ.

Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς, κυρίαι μου, τὸν 'λούσαμε καλὰ
με περισσὴν ἀβρότητα, κι' ἐδείξαμεν καὶ πάλιν
πῶς τῶν ἀνδρῶν κουρκούτρισαν τὰ δύναντα μαλὰ
καὶ δὲν ἀντέχουν σὰν κι' ἐμᾶς εἰς τῆς ζωῆς τὴν πάλιν.

(Τοιαῦτα 'στὸ Συνέδριον ἡ δέσποινα ἑλάλαζε
καὶ σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμή καὶ τὸν ρυθμὸν ἀλλάζει.)

Καὶ σήμερον ἔμπρός σας λυσίκωμος πετῶ
καθὼς ἡ Λυσιστράτη, καθὼς ἡ Λαμπητώ,
καὶ φλέγομαι μαζί σας κι' ἀνάβω καὶ καψόνω
καὶ τῆς χειραφεσίας τὸ λάβαρον ὑψώνω.

Ἐμπρός... χειραφεσία κι' ἐδῶ κι' εἰς ἄλλα μέρη,
τῆς γυναικῆς ὁ σβέρκος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
'Εμεῖς μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας δὲν κάνομε χωριό,
τὸ φύλον μας ἀρχαίως προλήψεις ὡς πατήρη,
κι' ἂν ἀπὸ τώρα πάω ποτὲ 'στὸ μαγειριό
ὡς ἔλθῃ καθεμιά 'στὰ μοῦτρα νὰ με φτύσῃ.

Ἀφίνω τοῦ σπητιοῦ μου τᾶμέτρητα κουρέλια,
ποῦ με τὰ δουρικὰ μου με κάνουν ἴσια κι' ἴσια,
μὰ καὶ τὰ προσφιλῆ μου περιφρονῶ μοῦρέλια,
ποῦ 'μέρα νύκτα κλαῖνε καὶ μοῦ φωνάζουν τσίσια,
καὶ λέγω 'στὸν συμβίον, τὴν μπόσικη μαζέτα:
«πάρτα καὶ σκούπιζέ τα»

Κάτω πιά τὸ μαγειριό,
κάτω τὸ νοικοκυριό,
κάτω βίος δουλικός
καὶ δεσμὰ τῆς γυναικῆς,

Κι' ἡ δέσποινα τοῦ Φασουλῆ, τῶν δεσποινῶν στολίδι,
σηκόνει τὸμπρελῖνο της καὶ δέρνει τὸν Ροῦδη.

ἡ ψυχὴ μου πλέον θέλει
Πλάτωνα κι' Ἀριστοτέλη.

Συγγραφεὺς κι' ἐγὼ προβαίνω
με τὰς ἄλλας τὰς κυρίας,
τὰ κορίτσια μου πηγαίνω
νὰ τὰ γράψω φοιτητρίαις,
νὰ γεμίσουν ἀπὸ γνώσεις
κι' ἀπὸ ρήματ' ἀνδρικό,
κι' εἰς ἀνδρῶν διαδελιώσεις
νὰ βροντοῦν με τὴν Ροκά.

Θέλω τώρα 'στὸ γεινάτι
κάθε κούκου μισογύνου
νὰ γενῶ λογιωτάτη
καὶ κυρία Γραρδίνου.

Οἷστρον θέλω νὰ μοῦ φέρῃ
ὁρσὸς κι' αὔρα ποντιαῖς,
νᾶμαι Στάελ, Καλλισπέρη,
καὶ Σαπφὴ Λεοντιάς.

Ὡ κυρίαι μου καὶ Μοῦσαι,
ὅς' εὐρίσκεσθε παρούσαι
'στὼν γραμμάτων τὸ σαλόνι,
μὴ μοῦ δίνετε βελόνι
τὰ κουρέλια μου νὰ ράψω,
ἀλλὰ ὅτε κι' εἰς ἐμένα
γυναικὸς λογίας πένα
τραγωδίας νὰ συγγράψω

ἐμπαθῶς καὶ διαπύρως
σὰν Ρακίνας, σὰν Σαίξπηρος.

Δράμα πρόχειρον θὰ κάνω,
πρὸς ἐκεῖνο τρέφω κλίση,
ὑποθέσεις συλλαμβάνω
καὶ βαδίζω πρὸς τὴν λύση.

Πλὴν τί φοίτη τραγική!
τὰ μικρά μου πλησιάζουν
καὶ με κλάψας μοῦ φωνάζουν
νὰ τοὺς λύσω τὸ βρακί.

Ὡ! μὲν ντιέ, καὶ τίς δὲν φρίττει
πότε πλέον θὰ γλυτώσω ;...
δὲν μ' ἀφίνουν μὲς 'στὸ σπῆτι
μίαν πράξιν νὰ τελειώσω.

Πᾶν καὶ λύσεις, πᾶν καὶ δέσεις,
καὶ δραμάτων υποθέσεις
ἐνεκα τοῦ σπητιοῦ,
κι' ἔτσι παῖς τοῦ κακοῦ
ἐνὰς νύκτος δραματικός
ὑπερῶν γυναικός.

Μ' ἐναχλεῖ τὸ σπῆτι πλέον
κι' ἀπομόνωναι ἂψ
εἰς κοσμοφύγετα σπηλαίων
ὡς ἡ Νύμφη Καλυψώ.

Νάχω τὰ βουνὰ συντρόφους,
μοναχὴ μου νὰ ρεμβάζω,
καὶ τῆς γῆς τοὺς φιλοσόφους
νύκτα ἡμέρα νὰ διαβάζω.

Ἐξω τὰ γεννητούρια
καὶ τῶν παιδιῶν ἡ φούρια.
Κλωτσιαὶς ἴστους ἄνδρας δίνω,
δὲν θέλω πιά παιδί,
δὲν θέλω νὰ προτείνω
κοιλίαν ἀναιδῆ.

Ὁ τοκετὸς προσήκει
μόνον εἰς τὰς προστύχους,
ὅπου φοροῦν ποδιά...
Εἶν' αἶσχος, εἶναι φρίκη,
ἐκεῖ πού κἀνεις στίχους
νὰ κἀνης καὶ παιδιὰ,
κι' ἔτσι νάχης ἐνταυτῷ μέσ' ἵστας ἄλλας ἀσχολίας
τοκετὸν τῆς κεφαλῆς, τοκετὸν καὶ τῆς κοιλίας.

Ἄς μὴ λήη πιά γιὰ ἡμᾶς κι' ὁ Ροῖδης καὶ κἀνένας
παλαιὰς κοινοτοπίας,
πρέπει πλέον νὰ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς γέννας
χάριν ἀξιοπρεπείας.

Ἐξω τοκετὸς χυδαῖος
κι' ἄς ζητήσωμεν σπουδαίως
εἰς τὸν μέλλοντα καιρὸν
καὶ τὸ φύλον τὸ σκληρὸν
κάπως γόνιμον νὰ γίνη,
κι' ἐπὶ τέλους ὅπως ὅπως
ἄς βρεθῇ κἀνένας τρόπος
νὰ γεννεσθολοῦν κι' ἐκεῖνοι.

Καὶ γι' αὐτὸ θὰ τρέξ' ἡ γλῶσσα καθεμιᾶς κυρᾶς γαλιάνδρας,
ποῦχει νοὺν συγγραφικόν...
ποῖος εἰξεύρει ἂν κι' ἡ φύσις δὲν προώρισε τοὺς ἄνδρας
γιὰ δουλειὰς τῶν γυναικῶν,
ἀλλ' ἡμεῖς ἡ βλακεντίαίς τοὺς ἀφήσαμε μιά ἡμέρα
νὰ ἡμᾶς πάρουν τὸν ἄέρα,
καὶ νὰ λένε πῶς δὲν κάνουν τὰ ἴδικά μας τὰ μαλαὰ
γιὰ μεγάλα καὶ ψηλά.

Φθάνει πλέον, προσφιλεῖς μου, μακροχρόνιος βλακεία,
φθάνει τόση καταισχύνη,
τὸν συμβῖον μου τὸν βλάκῃ θὰ τὸν ἵνῃσω γυναικεῖα
Σαρδανάπαλος νὰ γίνη.

Καὶ θὰ πῶ ὅτ' ἐπὶ Περικλέτου νὰ κτυπήσῃ τὸ ποδάρι
ὅτ' ἐπὶ τὸν δικό της τὸν σαλιάρη,
νὰ μὴ ρέβῃ μέσ' ὅτ' ὁ σπῆτι, νὰ μὴν εἶναι ντίπ Ρεβέκκα,
νὰ φανῇ κι' αὐτὴ λογία κι' ἡρώϊς κι' ἄνδρογοναῖκα,
καύχημά μας καὶ καμάρι τοῦ λογίου μας μπουκέτου
καὶ ὅτ' ἐπὶ τέλος Ἀσπασία νὰ γενῇ τοῦ Περικλέτου.

(Τέτοιους λόγους ἵστας κυρία ἀποτείν' ἡ λιμαδόρη
καὶ δριμεῖς κι' ἐντονωτάτους,
ὅταν ἔξαφνα ὅτ' ἐπὶ σάλα ξεπροβάλλ' ἡ Θεοδώρα,
κυβερνήτρια τοῦ κράτους,
μὲ λουλούδια καὶ ἵστας χέρι, μὲ λουλούδια καὶ ὅτ' ὁ σπῆτι,
καὶ τοιαῦτα ρητορεύει ὅτ' ἐπὶ συνεδριάζον πλῆθος.)

Ἡ Θεοδ. — ὦ κυρία μοι μεγάλα, προσφιλέστατε
ἔρχομαι ἐκ τῶν Ἀνακτόρων,
ὅπου μόνος συνεγεύθη με τὸν Ἀνακτα τὸν φίλον
ἐδεσμάτων διαφόρων,
ὡς ἐν μέλος τῆς φιλότατης καὶ σεπτῆς οἰκογενείας,
ἀπολύσας ἀπιστεύτου καὶ φιλόφρονος εὐνοίας,
καὶ καθίσας εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀπούσης Βασιλισσῆς
μὲ μυρίας διαχύσεις.

Κι' ὅταν ἔφαγα μὲ κέφι σάν οἰκίος τοῦ σπητιῦ
ὅτ' ἐπὶ κυρίου μοι τὸ μπράτσο ἐστηρίχθη τὸ δεξιόν,
καὶ κατῆλθον μετ' ἐκείνου ὅτ' ἐπὶ μπάζε τοῦ Παλατιῦ
λέγωντάς του χωρατάδες εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ.
Περπατοῦσα μέσ' ἵστας ρόδα κορδωμένους κι' ἄνδρας
κι' ἔλεγα περὶ τοῦ κράτους, τῶν ἐξόδων τοῦ κι' ἵστας
καὶ στραφεῖς ὁ κύριός μοι πρὸς ἐμὲ περιχαρῶς
ξέρεῖς, Σύμβουλε, μοῦ λέγει πῶς πατοῦμεν ἐπὶ ρόδων
Κι' ἀμφιβάλλετε, τοῦ λέγω, πῶς γινῆκαν ὅλα ρόδα
καὶ δὲν παύσαμε νὰ λέμε καλαμπούρια πνευματώδη,
καὶ τὸ πνεῦμα μας ἐσκίρτα
κι' εἴμεθα κι' οἱ ὅλοι μας σπύρτα.

Ρόδα δὲ μὲ σημασίαν μοῦ προσέφερε ποικίλα
μαργαρίταις, ἀνεμώναις, παπαρουναῖς, ρεζάντα,
κι' ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρός μας ἐκελὰ ἡ Φιλομήλη
τοῦ κυρίου μοι τῆς γλύκαις, τῆς Θεοδώρας τὸν σεδντῆ.
Ἀναφέραμεν ἐν τούτοις καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς πορφύρας,
κι' αὐτὸς μὲν ἵστας μάγον νῆσον ἐπορεύθη τῆς Κερκυρῆς
ἐγὼ δὲ ροδίζων ὅλος πρὸς τ' ὥραιον μοι τὸ φύλον
εὐσεβάστως νὰ προσφέρω τριαντάφυλλον μὲ φύλλον.
ὦ κυρία μοι μεγάλα, συμπονῶ ἵστας βασκανὰ σας
κι' ἀληθῶς ἀναγνωρίζω τὰ πικρὰ περάποντά σας,
ὕπερ τούτων δ' ἀγορεύω κι' εὐωχούμενος καὶ νῆφον,
κι' ἂν ἀκόμη σας ἀρνοῦνται δικαίωματα καὶ ψῆφον,
πλὴν πιστεύω πῶς κι' ἀπέξω μὲ τὴν γλῶσσαν τοῦ πλά
θὰ συνδράμετε τὴν κάλπην τοῦ πιστοῦ Καλλιφρονᾶ.
Εἴξευρα πῶς ὁ Ροῖδης, πρὶν τὸν βῆχα νὰ σας κόψῃ,
πῶς τὸ φύλον σας θὰ σκώψῃ,
προμαντεύσας δ' ὅλα ταῦτα καὶ τὸν χόλον καὶ τὴν φῆ
ἔπαυσα τὸν ὑβριστὴν σας ἀπὸ τὴν Βιβλιοθήκην,
κι' ἂν πολὺν ἀκόμη χρόνον καρφωθῶ ὅτ' ἐπὶ ἔξουσίαν
τότε δὲν θὰ παραβλέψω καθε νόμιμον θυσίαν.
ἴσως δὲ κι' ἰδιαιτέραν ἀνιδρύσωμεν Βουλὴν
νὰ συνέρχετ' ἐκεῖ πέρα καθεμιὰ κυρία πρώτη,
καὶ πρὸς πᾶσαν ἀτακτοῦσαν ὡς Μεδοῦσης κεφαλὴν
θὰ προτείνω τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου Μιστριώτη,
τέλος πάντων θὰ σας κάμω τῆς Θεοδώρας ἐπαμύλλου
ὅπου μάχεται μ' ἀνέμους, μὲ θεσμούς κι' ἀνεμώλους.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἡ δεσποῖνα, ποῦ τὴν Αὐλὴν τιμᾷ
κι' ὅλον τὸ πλῆθος μαίνεται καὶ τὴν χειροκροτεῖ,
ὅταν μέσ' ὅτ' ἐπὶ Συνέδριον κι' ὁ Φασουλὴς χυμᾷ
καὶ ὅτ' ἐπὶ Ρεβέκκα ριχνεταὶ καὶ τῆς χειροκροτεῖ.)

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς τὸ Μεγάλον Θέατρον ἀπέφε θυσιάσου
κι' ἡ λιγυρὰ Ζαντρε Παναχὰ τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου
εἰς ἐσπερίδα μᾶς καλεῖ ἐκ τῶν σπανιωτάτων
καὶ ἀνάμικτον ἐκ Γαλλικῶν κι' Ἑλληνικῶν ἀσμάτων.